

DOBRO DOŠLI U KUĆU SMRTI

R. L. STAJN

Prevela
Nela Ivanović

■ Laguna ■

Naslov originala

R. L. Stine

WELCOME TO DEAD HOUSE

Copyright © 1992 by Scholastic Inc.

All rights reserved. The Goosebumps book series created by
Parchute Press, Inc.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA

GOOSEBUMPS and GROZOMORA logos are registered
trademarks and/or trademarks of Scholastic Inc.

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

DOBRO DOŠLI U KUĆU SMRTI

Džošu i meni nova kuća bila je grozna.

Svakako, bila je ogromna. Izgledala je kao palata u poređenju sa kućom u kojoj smo do tada živeli. Bila je visoka, od crvene opeke, sa kosim crnim krovom i nizom prozora sa crnim kopcima.

Tako je mračna, pomislih dok sam je posmatrala sa ulice. Cela kuća je bila prekrivena tamom, kao da se krila u senci čvornovatih starih stabala koja su se nadvijala nad njom.

Iako je bila sredina jula, dvorište ispred kuće bilo je prekriveno uvelim žutim lišćem, koje je šuštal pod našim patikama dok smo se vukli uzbrdo, ka prilaznom putu posutim šljunkom.

Posvuda su visoki izdanci korova probijali pokrov od uvelog lišća, a stara gredica za cveće kraj prednjeg trema bila je u potpunosti obrasla tim bujnim rastinjem.

Ova kuća je jeziva, pomislih sva nesrećna.

Džoš je, izgleda, pomislio isto. Glasno smo zaječali dok smo gledali tu staru kuću.

Gospodin Douz, prijateljski nastrojen mladić iz lokalne agencije za nekretnine, zakorači na prednji prilaz i osvrnu se.

„Je l' sve u redu?“, upita gledajući netremice u Džoša, a potom i u mene plavim očima oko kojih se videla mreža finih bora.

„Džoš i Amanda nisu srećni zbog preseljenja“, objašnjavao mu je tata uvlačeći košulju u pantalone. Tata je bio punačak, pa mu je košulja uvek bila pomalo razdrljena.

„Teško je to za klinge“, reče mama, nasmešivši se gospodinu Douzu gurajući ruke u džepove farmerki dok je išla prema vratima.

„Znate već, ostaviti sve prijatelje i preseliti se u nepoznato, novo mesto.“

„Nepoznato je prava reč“, reče Džoš i zatrese glavom. „Ova kuća je grozna.“

Gospodin Douz se zacerekao. „To jeste stara kuća, u svakom slučaju“, reče tapšući Džoša po ramenu.

„Njoj je potrebno samo malo doterivanja, Džoše“, reče tata smešeći se gospodinu Douzu. „Dugo niko u njoj nije živeo, pa joj je potrebno renoviranje.“

„Pogledaj samo kako je velika“, dodala je mama i, smešeći se Džošu, zagladi svoju ravnu crnu kosu. „Imaćemo salon, a možda i sobu za igru. Tebi bi se to svidelo, Amanda, zar ne?“

Slegla sam ramenima. Zadrhtan od hladnog povetarca, iako je u stvari bio lep, vreo letnji dan. Ali kako smo se približavali kući, bilo mi je sve hladnije.

Pretpostavljala sam da je to zbog visokog, starog drveća.

Nosila sam beli šorts i plavu majicu bez rukava. U kolima je bilo toplo, ali sada sam se smrzavala. Možda će u kući biti toplije, pomislih.

„Koliko imaju godina?“, zapita gospodin Douz mamu, stupajući na trem.

„Amandi je dvanaest“, reče mu mama, „a Džoš je prošlog meseca napunio jedanaest.“

„Baš liče jedno na drugo“, reče gospodin Douz mami.

Nisam sigurna je li to trebalo da bude kompliment ili ne, ali pretpostavljam da zaista ličimo. I Džoš i ja visoki smo i vitki, i oboje imamo kovrdžavu smeđu kosu na tatu i tamno-smeđe oči. Svi kažu da delujemo vrlo ozbiljno.

„Zaista želim da idem kući“, reče Džoš slomljenim glasom. „Ovde je grozno.“

Moj brat je najnestrpljivije dete na svetu, i kada odluči nešto, to mora da bude tako. Malo je razmažen, bar ja tako mislim. Kad god digne galamu, obično bude po njegovom.

Mi možda fizički ličimo, ali nipošto nismo slični. Ja sam mnogo strpljivija nego Džoš, i mnogo razboritija. Verovatno zato što sam žensko, a i starija sam.

Džoš je držao tatu za ruku, pokušavajući da ga odvuče do kola. „Idemo. Hajde, tata, idemo.“

Znala sam da ovoga puta neće biti po njegovom. Uselićemo se u tu kuću, nema sumnje. Na kraju krajeva, bila je za džabe. Tatin deda-ujak, čovek koga uopšte nismo poznavali, umro je i ostavio kuću tati u nasledstvo.

Nikada neću zaboraviti izraz tatinog lica kada se vratio od advokata. Glasno je uskliknuo i zaigrao po dnevnoj sobi. Džoš i ja smo mislili da je skrenuo ili tako nešto.

„Moj deda-ujak Čarls ostavio nam je kuću u nasledstvo“, objasnio je, čitajući pismo iznova i iznova. „Nalazi se u gradu Dark Fols.“

„Ha?“ kriknuli smo Džoš i ja. „Gde je taj Dark Fols?“

Tata je slegao ramenima.

„Ne sećam se tog ujka Čarlsa“, reče mama stojeći iza tate i pokušavajući da pročita pismo preko njegovog ramena.

„Ni ja“, priznao je on, „ali mora da je bio sjajan momak! Uuu! To mi izgleda kao neverovatna kuća!“ Zgrabio je mamu za ruke i sav srećan zaigrao sa njom preko cele dnevne sobe.

Tata je bio vidno uzbuđen. Tražio je dobar izgovor da napusti svoj dosadni kancelarijski posao i posveti se, u potpunosti, karijeri pisca. Ova besplatna kuća pružiće mu savršen izgovor.

I sada, samo nedelju dana kasnije, eto nas u Dark Folsu, na četiri sata vožnje od našeg doma, prvi put razgledamo svoju novu kuću. Nismo još ni ušli, a Džoš je već pokušavao da odvuče tatu nazad u kola.

„Džoše, prestani da me vučeš“, obrecnu se tata nestrpljivo, pokušavajući da istrgne ruku iz Džošovog stiska.

Bespomoćno je pogledao u gospodina Douza. Videla sam koliko je posramljen Džošvim ponašanjem. Shvatila sam da možda mogu da pomognem.

„Pusti ga, Džoše“, tiho sam rekla hvatajući ga za rame. „Obećali smo da ćemo dati šansu Dark Folsu, sećaš se?“

„Već sam mu dao šansu“, cvileo je on ne puštajući tatinu ruku. „Ova kuća je stara i ružna, i odvratna mi je.“

„Nisi još ni ušao u nju“, ljutito reče tata.

„Tako je, hajde da uđemo“, požurio je gospodin Douz zureći u Džoša.

„Ja ostajem napolju“, navaljivao je Džoš.

Nekad ume da bude stvarno tvrdoglav. Bila sam isto tako nesrećna gledajući tu mračnu staru kuću, ali nikada se ne bih ponašala kao on.

„Džoše, zar ne želiš da odabereš svoju sobu?“, zapita mama.

„Ne“, zabrundao je.

Oboje smo pogledali na drugi sprat, i dva velika izbočena prozora koja su, jedan pored drugog, izgledala kao dva velika tamna oka koja zure u nas.

„Koliko ste dugo živeli u vašoj dosadašnjoj kući?“, pitao je gospodin Douz tatu.

Tata je morao da razmisli nekoliko sekundi. „Četrnaest godina“, odgovorio je. „Deca su tamo provela čitav svoj život.“

„Preseljenje svakome teško pada“, reče gospodin Douz saosećajno, skrećući svoj pogled ka meni. „Da znaš, Amanda, i ja sam se doselio u Dark Fols pre samo nekoliko meseci. Ni meni se u početku nije mnogo dopadao, ali sada ne bih želeo da živim nigde drugo.“ Namignuo mi je. Imao je simpatičnu rupicu na bradi kada se smešio. „Hajde da uđemo u kuću, stvarno je prilično slatka. Iznenadićeš se.“

Pratili smo gospodina Douza, svi osim Džoša. „Ima li još dece u kraju?“, ispitivao je Džoš glasom koji je više podsećao na izazov nego na pitanje.

Gospodin Douz klimnu glavom. „Škola je samo dve ulice dalje“, reče pokazavši niz ulicu.

„Vidiš“, brzo se ubacila mama, „kratka šetnja do škole. Nema više dugotrajnih vožnji autobusom svakog jutra.“

„Meni se autobus *baš dopadao*“, bio je uporan Džoš.

On je već zauzeo stav, i neće ostaviti naše roditelje na miru iako smo oboje obećali da nećemo biti uskogrudi po pitanju selidbe.

Nemam pojma šta je Džoš mislio da će postići takvim ponašanjem. Mislim, tata je već ionako imao dovoljno briga, ako ni zbog čega drugog, a ono zato što još nije uspeo da proda našu staru kuću.

Meni se ideja o preseljenju nije svidela, ali mi je bilo jasno da je nasleđstvo tako velike kuće za nas vrlo značajno. Bili smo tako stešnjeni u našoj maloj kući, a kada tata uspe da je proda, više nikada nećemo morati da brinemo zbog novca.

Džoš je bar mogao da joj pruži priliku, mislila sam.

Iznenada, iz naših kola koja su ostala dole, u podnožju puta što je vodio do kuće, začusmo Pitija kako laje, zavija i pravi strahovit metež.

Piti je naš pas, beli terijer kovrdžave dlake, sladak kao šećer, i obično se lepo ponašao. Nikada mu nije smetalo da bude ostavljen sâm u kolima, ali je sad zavijao i kevtao iz sveg glasa, grebući prozor automobila, očajnički pokušavajući da izađe napolje.

„Miran, Piti! Miran!“, povikala sam. Obično bi me poslušao. Ali ne i ovoga puta.

„Pustiću ga napolje“, izjavio je Džoš sjurivši se niz put do kola.

„Ne. Sačekaj...“, pozva ga tata.

Ali mislim da ga on nije mogao čuti od Pitijevog cviljenja.

„Možete pustiti psa da istražuje“, reče gospodin Douz. „Ovo će biti i njegova kuća.“

Nekoliko sekundi kasnije Piti se pojavio jurišajući preko travnjaka, odbacujući žuto lišće uvis, i uzbuđeno je kevtao dok je trčao ka nama. Skakao je na nas kao da nas nedeljama nije video, a onda je, na naše veliko iznenađenje, počeo preteći da reži i laje na gospodina Douza.

„Piti, prestani!“, viknu mama.

„Nikada ranije nije uradio tako nešto“, reče tata izvinjavajući se.

„Zaista, obično je prijateljski raspoložen.“

„Verovatno je nanjušio nešto na meni. Drugog psa, možda“, reče gospodin Douz otpuštajući svoju prugastu kravatu, gledajući oprezno našeg psa koji je režao.

Najzad je Džoš uspeo da zgrabi Pitija oko struka, podigne ga i skloni od gospodina Douza. „Dosta je, Piti“, grdio je Džoš psa, držeći ga tako blizu da su im se nosevi dodirivali. „Gospodin Douz je naš prijatelj.“

Piti je cvilio i lizao Džošovo lice. Nakon nekog vremena Džoš ga spusti nazad na tlo. Piti pogleda gospodina Douza, potom mene, i najzad odluči da pronjuška malo po dvorištu, puštajući da ga nos vodi.

„Idemo unutra“, požurivao nas je gospodin Douz prolazeći rukom kroz kratku plavu kosu. Otključao je ulazna vrata i širom ih otvorio.

Pridržavao nam je mrežasta vrata dok smo ulazili. Krenuh za roditeljima u unutrašnjost kuće.

„Ja ostajem napolju sa Pitijem“, Džoš je uporno stajao na stazi.

Tata htjede da se pobuni, ali se predomislio. „Pa dobro“, reče sa uzdahom, vrteći glavom. „Neću da se raspravljam sa tobom. Nemoj da ulaziš. Možeš i da živiš napolju ako tako želiš.“ Zvučao je stvarno očajno.

„Želim da ostanem sa Pitijem“, ponovi Džoš gledajući kako se Piti njuškom probija kroz beživotnu cvetnu gređicu.

Gospodin Douz pažljivo zatvori mrežasta vrata za sobom bacajući još jedan brz pogled na Džoša, i doprati nas do predvorja, „Biće on sasvim dobro“, blago reče smešeći se mami.

„Ponekad ume da bude tako tvrdoglav“, reče mama izvinjavajući se. Zavirila je u dnevnu sobu.

„Stvarno se izvinjavam zbog Pitijevog ponašanja. Ne znam šta je sa tim psom.“

„Nema problema. Hajde da počnemo od dnevne sobe“, reče gospodin Douz vodeći nas. „Mislim da ćete se prijatno iznenaditi kad vidite koliko je prostrana. Naravno, potrebno je obaviti manje radove da se sve dovede u red.“

Poveo nas je u obilazak svake prostorije u kući. Zainteresovala sam se. Kuća je, na neki način, stvarno bila udobna. Imala je puno prostorija i puno plakara, a moja soba je bila ogromna, sa zasebnim kupatilom i starinskim, isturenim prozorom kraj kojeg sam mogla da sedim i gledam dole na ulicu.

Poželega sam da je Džoš ušao sa nama. Da je samo video kako je unutrašnjost kuće sjajna, znam da bi se razvedrio.

Nisam mogla da verujem koliko je tu prostorija bilo. Bio je tu čak i tavan, pun starog nameštaja i hrpe starih, zagonetnih kutija koje bismo mogli da istražimo.

Mora da smo bili unutra bar pola sata. Izgubila sam osećaj za vreme. Mislim da smo se sve troje oraspoložili.

„Pa, mislim da sam vam sve pokazao“, reče gospodin Douz pogledavši na sat. Poveo nas je ka vratima.

„Sačekajte, želela bih još jednom da pogledam svoju sobu“, rekoh uzbuđeno. Pela sam se preskačući po dva stepenika. „Vratiću se za sekund.“

„Požuri, dušo“, opomenu me mama. „Sigurna sam da gospodin Douz ima još zakazanih sastanaka.“

Kada sam stigla na drugi sprat, krenuh uzanim hodnikom u svoju novu sobu. „Uuu“, moj glasni uzvik vratio se kao jeka odbijajući se od praznih zidova.

Bila je tako velika. I dopadao mi se istureni prozor sa klupicom. Došetala sam do njega, i začkiljila napolje. Kroz granje sam videla naš automobil na prilaznom putu, a iza njega, preko puta, kuću koja je veoma ličila na našu.

Postaviću krevet pored zida nasuprot prozoru, pomislih srećno. A moj radni sto može da dođe tamo. Sada ću imati mesta i za računar!

Pogledah još jednom moj plakar, jedan od onih u koje se moglo ući, dugačak, sa svetlom na tavanici i širokim policama na zadnjem zidu.

Zaputila sam se ka vratima, razmišljajući koji od svojih postera da donesem, kada sam ugledala jednog dečaka.

Stajao je na vratima samo trenutak, a onda se okrenuo i nestao u hodniku.

„Džoše?“, povikala sam. „Hej, dođi da vidiš!“

A onda sam, zapanjena, shvatila da to nije bio Džoš.

Kao prvo, dečak je imao plavu kosu.

„Hej!“, pozvah ga potrčavši ka hodniku. Zaustavila sam se na vratima i pogledala u oba pravca.

„Ko je to tamo?“

Ali dugački hodnik bio je prazan, a sva vrata zatvorena.

„Stani malo, Amanda“, rekoh glasno.

Je l' to počelo da mi se priviđa?

Mama i tata zvali su me odozdo. Pogledah još jednom niz mračni hodnik, a onda požurih da im se pridružim.

„Hej, gospodine Douze“, obratih mu se kada sam strčala niz stepenice. „Da ovu kuću ne posećuje duh?“

Odmahnuo je glavom. Izgleda da mu je to pitanje bilo smešno. „Ne, žao mi je“, reče gledajući me onim namreškanim plavim očima. „Duh nije deo paketa. Za mnoge stare kuće u okolini priča se da su pune duhova. Ali bojim se da ovo nije jedna od njih.“

„Ja... Mislim da sam videla nešto“, rekoh osetivši se pomalo glupo.

„To su, verovatno, bile samo senke“, rekla je mama. „Sa svim tim drvećem oko, kuća je tako mračna.“

„Zašto ne istrčiš napolje i ne opišeš Džošu kuću?“, predloži tata uvlačeći košulju u pantalone. „Mama i ja treba da porazgovaramo sa gospodinom Douzom o nečemu.“

„Da, gospodar“, rekoh blago se naklonivši, i poslušno istrčah napolje da ispričam Džošu šta je sve propustio. „Hej, Džoše!“, dozivala sam ga, nestrpljivo pretražujući dvorište. „Džoše?“

Srce mi je stalo.

Džoša i Pitija nije bilo.